

Koncz Karola. Fotó: Füle Tamás | parokia.hu

Koncz Karola

KEGYELEM ÉS FELELŐSSÉG – FIATAL SZEMMEL

Tisztelt Egybegyűlteket, Kedves Testvéreim!

Kegyelem és felelősség – még hozzá fiatal szemmel. Koncz Karola vagyok, teológus hallgató, és arra tettem vállalást, hogy ezekről fogok ma beszélni. Kegyelemről úgy, mint aki kegyelemre szorultam, és akit Isten nagyvonalúan kegyelmébe fogadott, ami roppant felelősséggel jár. Viszont ez a felelősség nemcsak az enyém, hanem közös felelősségünk, a kegyelemben fogadottak, a kegyelmet kapott testvérek nyomasztó felelőssége, amelyről szólni szeretnék három pontban.

1. Az első. Közel egy éve felszakadtak sebeink. Rosszul hegedt sebek voltak, amelyek egyszerre szakadtak fel, és hiába próbáltuk őket az isteni kegyelem és az emberi felelősség egymással szembeni kijátszásával sebtapasztolni. Megrendítő volt látni, hány sebből vérzünk egyszerre! Sokak apátiáját a zsigeri, bezárkózó, hallgató önvédelem váltotta, másokat kíváncsiságuk katasztrófaturizmusra indított, meg az én megmondtam cinizmusa is csengett közöttünk. Mennyi indulat, ami először kifele, majd mekkora szomorúság, ami befelé kezdett el nyomasztani engem is! Ez a helyzet ugyanis annyira közösségi, annyira egyéni, amennyire intézményes, pont annyira személyes is. Úgy gondolom, hogy Isten gyógyító irgalmára van szükségünk, amelyben a józan helyzetértékelés nyomán mélyebb önismertet születhet, egyéni és közösségi önfelmentés, sebtapasztok helyett.

Egyházunkba ugyanis mindenki elhozza sebzettségét és személyes motívációit, és ezekkel nincs is semmi gond. Valahogy így szól meghívásunk: *hozzátok magatokat mindenestül, sebzettségetekkel és személyes motívációitokkal, és engedjétek, hogy gyógyító, testvéri közösséggé formáljalak benneteket.* Meggyőződése, hogy

Jézus hasonlóan gondolkodott, nem felszínes *szeressük egymást, gyerekekben*, nem fáradt dinamikákban, intézményrendszerbe csontosulásban. Rendszeres önvizsgálat hiányában azonban csak további sebeket ejtünk, mélyítünk ahelyett, hogy együtt gyógyulnánk és gyógyítanánk egymást.

2. Így érkezünk meg a második gondolathoz. Az, hogy mi minden zajlott és zajlik közöttünk, szerintem pontosan azok felől értelmezendő, akik ma nem jöttek el közénk, vagy igencsak meg kellett erőltetniük magukat, hogy eljőjenek ide. Értékes és tehetséges emberekre gondolok, akik belső ellenfelekből ellenségekké váltak, vagy akik őszinteségük miatt kiszolgáltatottak lettek és elhalkultak, vagy már csak a kiscsoportos, zártkörű őszinteségben hisznek, olyanokra, akik kommentcunamikba fojtják keserűségüket, vagy éppen csendben hagyták el közösségeinket a hitelességdeficitet tapasztalva. Hitelességen nem a posztmodern hívószót értem, hanem tökéletlenségünk vállalását a jobbító szándék nyilatkozatával – nemcsak a kapott, hanem a másokon ejtett sebeinket is vállalnunk kell, így kezdődhet el a gyógyulás folyamata.

És a hitelesség vonzó, de őszinteség kell hozzá. A református egyházban nőttem fel, és sok ajándékot kaptam általa, de láttam én már mindenfélét is. Egy olyan egyháznak szeretnék a tagja, fiatalja, teológusa, lelkesze lenni, ahol nem vétek látni, ha látunk, nem vétek érteni, ha értünk, nem bűn kérdezni és beszélni róla. Ahol sem cinkos leplezőnek, sem kegyetlen leplezőnek nem kell lenni. Egy olyan egyházi kultúrát szeretnék kimunkálni veletek, amelyben meglátjuk egymásban a kegyelembe fogadott testvért, mindeközben a feketét feketének látjuk, és együtt óhajtjuk a fehért. Örvendek is ennek a napnak, mert mintha mától volna legitim magunkról nyíltan beszélni, és kicsit oldódik talán az én az vagyok, aki nem te, ők azok, akik nem mi, és az *oda is bizalmatlanul nem megyek, ahova hívnak*.

3. Végezetül egy tanácsot és egy kérdést szeretnék megosztani veletek. Sokak tanácsát, amelyet kérek nem megfogadni, és sokak kérdését, amelyre válaszolnunk kell. Mielőtt írni kezdtem e sorokat, jött a kétszavas féltés és intés: *Csak óvatosan!* Csak hát a testvéri műfajnak az a sajátossága, hogy nem lehet óvatosan, őszintétlen, bizalmatlanul művelni – vagyis láttuk, hogy lehet, de akkor időközönként összegyűlünk még párbeszédéről beszélgetni. No meg minél többen vagyunk bátrak, annál kevesebben vagyunk védtelenek. Én meg nem vagyok naiv, de hazudnék, ha azt mondanám, nem vagyok reményteli.

A másik meg a kérdés, ami végletekig polarizált társadalmunkban, de egyházunk történelmi múltja és jelene miatt is betalál minket: *Na de kinek az embere?* És szinte elviselhetetlenül nehéz és irritáló a 'senki embere' lenni: *sem klikké, sem párté, sem érdekcsoporté, sem kegyességi irányzaté* – és ezt értsétek jól. Nagy erőfeszítés elsősorban Krisztusé lenni, Krisztusé akarni és törekedni lenni. Pedig erre van meghívásunk, és be kell látnunk: *kegyelemre szorulunk*. De hiszem, hogy ha Isten kegyelmére igent mondunk újra, ő gyógyító irgalmával formál minket. Nem sebtapaszkodással jön, hanem gyógyító hatalommal, a megújulás lehetőségével. Isten kegyelmébe fogadott bennünket,

nekünk pedig meg kell tanulnunk az ebből fakadó hatalommal és lehetőségekkel felelősségteljesen élni. Köszönöm, hogy meghallgattatok! Áldás, békesség Istentől!

Rövidlet

Beszédem címe: *Kegyelem és felelősség – fiatal szemmel*. Bevezetőjében tett állításom az, hogy Isten kegyelmébe fogadott bennünket, és ez számunkra közös felelősséggel jár. A kegyelmet kapott református testvérek felelősségét három pontban fejtettem ki. Első: a 'kegyelmi ügy' rádöbbsentett, hogy Isten gyógyító irgalmára van szükségünk, amelyben józan és alapos helyzetértékelésünk nyomán Krisztus eredeti szándékának megfelelően (re)formálódhatunk. Második: hitelességdeficitünket kezelendő őszinteséget javaslok – tökéletlenségünk vállalását a jobbító szándék nyilatkozatával. Végül egy tanácsot osztok meg, amelynek elutasítása oldhatná bizalmatlanságunk légkörét, és egy kérdést, amelyre csak krisztocentrikus választ adhatunk.